

Předvánoční příběh

Příběh, který chci vyprávět, se stal před několika lety. Byla zima, do Vánoc zbývalo pár dní a já jsem se svou přítelkyní celé odpoledne běhal po obchodech a nakupoval dárky. Už mě nebavilo odpovídat na otázky typu: „Myslíš, že bude lepší červený nebo modrý ubrus?“ Otráveně jsem sledoval její zaujetí nakupováním. Poslední kapka byla, když mi ukázala dva stejné hrnečky. Nechápatě jsem na ně civěl a ona se mě ještě zeptala, jestli je lepší kulaté nebo zaoblené ouško. Beze slova jsem vzal oba hrnky, zaplatil, vyšel z obchodu a vší silou s nimi třáskl o zem. Ozvala se rána. Návštěvníci obchodního centra začali v panice pobíhat s rukama nad hlavou. Na nic jsem nečekal a vyběhl ven.

Proběhl jsem několik ulic, než jsem si uvědomil, že běžím s rozepnutou bundou. Zastavil jsem, abych nabral dech. Zapl jsem bundu a rozhlédl se kolem. Dal bych si něco k pití, ale hospoda nikde. Zabočil jsem do další uličky a spatřil vinárnu. Už jsem pociťoval mráz, a tak jsem bez váhání vešel dovnitř.

Sedl jsem si k malému stolečku v rohu a objednal si svařák. V duchu jsem stále proklínal ženské pohlaví a svou přítelkyni častoval spoustou nadávek. Mé myšlenky přerušila servírka. Přinesla víno a zeptala se, jestli si budu přát také něco k jídlu. Teprve teď jsem si uvědomil, že jsem od oběda nic nejedl. Objednal jsem si tousty a vypil víno. Jen jsem se trochu uklidnil, přihrnuly se k vedlejšímu stolu tři ženské se spoustou tašek. Vívaly se a štěbetaly, jako kdyby se neviděly několik let. Další nakupující fanatičky! Znechuceně jsem odvrátil hlavu a objednal si další víno.

Jak jsem předpokládal, začaly si ty ženské navzájem ukazovat, co nakoupily. Najednou ztichly. Instinktivně jsem otočil hlavu a uviděl, jak jedna z nich drží v rukách něco podivného. Podíval jsem se pozorněji. Byla to miska s andělíčky a chvojím, naplněná drobnými hračkami a květinami. „To je pro moji Janičku,“ řekla a po tvářích jí tekly slzy. Druhá žena se k ní naklonila: „Už to bude rok, co se to stalo, vid’?“ „Ano, pozítří. Beru si do konce týdne dovolenou a Tomáš také.“ „Když budeš potřebovat, zavolej, jsme tu pro tebe,“ řekla ta třetí a vzala ji za ruku. „Kdyby něco, určitě zavolej!“ přidala se ta druhá.

Seděl jsem celý zkoprnělý a civěl na ty tři ženy. V té chvíli přišla servírka a přinesla tousty s dalším vínem. Sotva jsem vykoktal: „Dě-ku-ji.“ Jedl jsem toust a přemýšlel, co se asi s tou Janičkou stalo.

Z přemýšlení mě vytrhl hlas jedné z těch žen: „Také jsem měla těžký rok. O prázdninách spadl syn ze stromu a zlomil si obě ruce, nohy a našlápl si tři obratle. Ležel v nemocnici sedm týdnů a prodělal dvě operace.“ „Jak je na tom teď?“ zeptala se ta s Janičkou. „Teď už docela dobře. V pravé ruce už se mu obnovily přerušené nervy, levá ruka a levá noha dobře srostly a v pravé noze má ještě dráty.“ „To mu je tam už nechají?“ zeptala se ta třetí žena. „Ne, půjde v lednu ještě na jednu operaci, aby mu je vyndali.“ „Tak to budeš sedět v lednu v nemocnici jako já,“ povzdychla si ta třetí. „Jak to, co budeš dělat v nemocnici?“ zeptala se ta se synem. „Můj prostřední syn – Aleš – má leukémii. Prodělal první chemoterapii a čeká ho druhá.“ „Teď ho máš doma nebo v nemocnici?“ zeptala se ta s Janičkou. „Je pořád v nemocnici. Teď je u něho manžel.“ „Jak to děláte, když máte tři děti?“ pokračovala ta s Janičkou. „Musíme se střídat. Já tam zůstávám po víkendu do úterka do večera a manžel přijíždí ve středu ráno a je tam do pátečního večera. O víkendu tam někdy bereme kluky. Hodně nám s hlídáním pomáhají dědečkové a babičky.“ „To tam i přespáváte? My jsme museli každý večer nejpозději v osm odejít,“ divila se ta se synem. „To my taky, ale přespáváme v nemocniční ubytovně, protože je levnější platit za postel než za benzín dvě cesty každý den.“ „Musíš být pěkně utahaná, já jsem každý večer omdlela do postele a ráno jsem se po zazvonění budíku doplazila do koupelny umýt si oči, abych na ně vůbec viděla. Pak jsem letěla do práce, udělala to nejnultnější a z práce rovnou do nemocnice. Tam jsem

seděla u Honzíka, dokud nepřijel manžel a nevystřídal mě. Chvilku jsem se prošla, odpočinula si a zase jsem se vrátila na pokoj. Každý večer jsme odcházeli v osm a hodinu jsme jeli domů. Padli jsme do postele a ráno znova.“

„Přesně vím, o čem mluvíš,“ povzdechla si ta s Janičkou, „před rokem jsem zažívala totéž, jen s tím rozdílem, že jsem musela jít odstříkat mléko a přinést ho v lahvičce. Tolik jsem se snažila a stejně to bylo k ničemu.“ Znovu se rozplakala. Druhé dvě ji vzaly za ruce. „Udělal jsi všechno, cos mohla. Byla jsi s ní a dala jsi jí všechnu svou lásku. Ona to cítila a bojovala do poslední chvíle,“ řekla ta s Alešem.

V kapse mi zazvonil mobil. Leknutím jsem sebou trhl a začal ho hledat. Než jsem ho vylovil z kapsy kalhot, přestal zvonit. Podíval jsem se, kdo volá. Moje neblahé tušení se potvrdilo. Ano, byla to má přítelkyně Katka. Začal jsem přemýšlet, co mi asi chce říct. Nic příjemného to asi nebude. Podíval jsem se na hodinky. Už tu sedím nejmíň hodinu. Skočím si „na pány“ a ještě to promyslím.

Rozhodl jsem se, že budu dělat mrtvého brouka. Jestli se mnou potřebuje tak nutně mluvit, zavolá znovu. Objednal jsem si další víno a otočil se k vedlejšímu stolu. Ta s Honzíkem zrovna popisovala své zážitky z nemocnice: „Někdy jsem si povídala s ostatními chlapci na pokoji, kteří tam zrovna neměli nikoho na návštěvě, někdy jsme hráli karty nebo jiné společenské hry. Ze začátku musel Honzík ležet na zádech a nesměl se hýbat – to kvůli páteři. Seděla jsem u něho a četla mu pohádky, podávala mu střídavě pití s brčkem a bažanta. Jediné, čím mohl hýbat, byly prsty levé ruky, které vykukovaly ze sádry, a prsty na nohou. Když jsem mu čistila zoubky, plival levým koutkem úst a já se to pokoušela zachytit do misky. Velmi rychle jsem přišla na to, že ho na pití, krmení a ústní hygienu musím obalit ručníkem, aby se neumáčel a neumazal. Jinak by ho totiž čekala velmi bolestivá procedura mytí a převlékání.“

„Také sis hodně vytrpěla,“ řekla ta s Alešem. „Pro mě je nejhorší ta nejistota, jak to dopadne. Je to nějaká agresivní forma leukémie, šance je asi padesát na padesát.“ „Buď s ním, dávej mu péči a lásku a doufej,“ řekla ta s Honzíkem a pokračovala: „On bude bojovat, když bude cítit, že ho máte rádi a že jste s ním. Hlad ho, masíruj, povídej si s ním. Nakup mu vitamíny a minerály, které lékař doporučí. Nám se to vyplatilo. Honzík po operaci vůbec necítil pravou ruku, měl ji chladnou a podivně ohnutou. Dělalí jsme poctivě, co nám lékař radil, až se ruka začala rozhýbávat a zlepšovat. Nervy dorostly a dnes už vypadá na první pohled normálně. Jen je pořád trochu studenější a zápěstí nejde ohnout do krajní polohy, ale udrží tužku a může psát. Věříme v naprosté uzdravení a pokračujeme v rehabilitaci.“

Znovu začal zvonit mobil. Je to zase Katka. Vyčkávám, ale nepřestává zvonit. „Ano,“ řekl jsem a čekal, co se bude dít. Zněla dost vyděšeně: „Jsi v pořádku? Mám o tebe strach, když nezvedáš mobil.“ Čekal jsem spoustu nadávek, ale že by se o mě mohla bát, to mě vůbec nenapadlo. „Jo, sem v pořádku,“ odpověděl jsem. „Co děláš?“ ptala se dál. „Sedím ve vinárně a piju víno,“ odsekl jsem. „Když tak sedíš a popíjíš, myslíš, že bys mohl dopít a zaplatit? Jestli se necítíš dobře, zavolej si taxík,“ pokračovala. „Tolik jsem toho nevypil, abych netrefil domů,“ ohradil jsem se. „Jsem ráda, že to zvládneš. Kdybys měl cestou problémy, zavolej. Čekám na tebe.“ Odpověděl jsem: „Tak já jedu,“ a zavěsil.

Dopil jsem, zaplatil a vyrazil do mrazivé noci. Cestou jsem přemýšlel, jak jsou ty ženské jiné. Kolik strachu zažívají o své blízké, co všechno jsou ochotny obětovat, aby zachránily své děti. Ptal jsem se sám sebe: „Je moje Katka také taková? Dokázala by to, co ty tři ženy u vedlejšího stolu? Budu já jednou dobrý otec?“ Pak jsem si vzpomněl na náš poslední rozhovor. „Má mě ráda, bojí se o mě. A jednou se bude stejně bát o naše děti. Bude dobrá máma.“ Ulevilo se mi.

Přijel jsem domů, objal ji, políbil a požádal o ruku. Zasmála se: „Zeptej se znovu ráno, až vystřízlivíš.“ Zeptal jsem se. A ona souhlasila.